

Opinia z inicjatywy własnej Komitetu Regionów „Priorytetowe działania władz lokalnych i regionalnych w zakresie zapobiegania przemocy wobec kobiet oraz usprawnienia pomocy ofiarom”

(2010/C 79/02)

Komitet Regionów

- Zwraca uwagę, że przemoc wobec kobiet narusza podstawowe swobody i prawa człowieka oraz stanowi przeszkodę do zapewnienia równości szans z mężczyznami.
- Przypomina, że nie uda się osiągnąć spójności społecznej i gospodarczej, będącej jednym z filarów Unii Europejskiej, jeśli połowa społeczeństwa musi przewyżczać przeszkody na drodze rozwoju osobistego i zawodowego, wynikające z faktu bycia kobietą, które potrafią zagrozić nawet kondycji fizycznej i psychicznej.
- Podkreśla działalność instytucji europejskich, uznając znaczenie zasady pomocniczości oraz rolę władz lokalnych i regionalnych w tej dziedzinie, a także wspierając rozwój i koordynację tej działalności.
- Zachęca decydentów oraz władze lokalne i regionalne do uwzględnienia w planowaniu i administracji kwestii bezpieczeństwa kobiet oraz środków zapobiegania stosowaniu przemocy w miejscach publicznych, szczególnie jeżeli chodzi o takie środki jak oświetlenie miejskie, organizacja transportu publicznego i taksówkarskiego, planowanie i projektowanie parkingów oraz budynków mieszkalnych i budynków użyteczności publicznej.
- Wnosi ponadto, by władze lokalne i regionalne wspierały instytucje odpowiedzialne za ustanawianie prawa w przyjmowaniu przepisów na rzecz równouprawnienia i równości szans, podchodząc do przemocy uwarunkowanej płcią w sposób całościowy i zintegrowany, sytuując ją w ramach dyskryminacji i zasady równości, a także zajmując się nią jako problemem strukturalnym i politycznym, który wymaga silnego zaangażowania wszystkich władz publicznych i obywateli.

Sprawozdawca: Juan Vicente HERRERA CAMPO (ES/PPE), przewodniczący organu wykonawczego Castilla y León

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW,

1. Zwraca uwagę, że przemoc wobec kobiet narusza podstawowe swobody i prawa człowieka oraz stanowi przeszkodę do zapewnienia równości szans z mężczyznami.

2. Przypomina, że nie uda się osiągnąć spójności społecznej i gospodarczej, będącej jednym z filarów Unii Europejskiej, jeśli połowa społeczeństwa musi przezwyciężać przeszkody na drodze rozwoju osobistego i zawodowego, wynikające z faktu bycia kobietą, które potrafią zagrozić nawet kondycji fizycznej i psychicznej.

3. Odnotowuje, że jest to problem o charakterze ogólnoświatowym. To niedociągnięcie w sferze społecznej dotyczy wszystkich kultur, od Wschodu po Zachód. Podczas światowej konferencji w sprawie kobiet, która odbyła się we wrześniu 1995 r. w Pekinie, stwierdzono, że ten rodzaj przemocy jest najbardziej rozpowszechniony na świecie, lecz również najmniej widoczny: „Przemoc wobec kobiet stanowi manifestację stosunku sił między kobietami a mężczyznami, który charakteryzuje się od dawna brakiem równowagi i który doprowadził do dominacji mężczyzn oraz dyskryminacji kobiet i utrudniania im pełnego rozwoju [...]. Przemoc wobec kobiet ma swoje źródło we wzorcach kulturowych, utrwalających niższą pozycję kobiety w rodzinie, w miejscu pracy, we wspólnocie i w społeczeństwie”.

4. Stwierdza, że stopniowe włączenie kobiet do sfery publicznej na przestrzeni minionego stulecia było korzystne dla całego społeczeństwa; kobiety wniosły swój wkład w dziedzinę kultury, świat uniwersytecki, w politykę, naukę, gospodarkę itd.

5. Wspiera wysiłki na rzecz wolności i pełnego rozwoju kobiet oraz odrzuca ideologie i praktyki naruszające bądź ograniczające te prawa. Przemoc wobec kobiet narusza podstawowe zasady społeczeństwa demokratycznego.

6. Stwierdza, że przemoc wobec kobiet istnieje we wszystkich warstwach społecznych, bez względu na poziom wykształcenia i pochodzenie kulturowe, a także we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

7. Zwraca uwagę na to niedopuszczalne pogwałcenie praw i swobód kobiet oraz dziewcząt, które padają ofiarą przemocy.

8. Uważa, że zarówno działania prewencyjne na rzecz wyeliminowania przemocy wobec kobiet jak i zwalczanie przemocy oraz wskazywanie właściwych rozwiązań mają kluczowe znaczenie dla ochrony nietykliwości fizycznej i psychicznej, a także zagwarantowania równości między płciami i osiągnięcia wyższego poziomu rozwoju społeczno-gospodarczego na szczeblu lokalnym i regionalnym.

9. Jego zdaniem konieczne jest przeprowadzenie oceny sytuacji społecznej pod kątem równości płci, która stanowiłaby podstawę skutecznych środków podejmowanych w ramach polityki społecznej dostosowanej do potrzeb obywateli.

10. Stwierdza, że przemoc wobec kobiet ma swoje korzenie w strukturze społecznej, która utrwała nierówności między kobietami i mężczyznami, i że w celu jej wykorzenia pierwszorzędne znaczenie należy nadać polityce ukierunkowanej na osiągnięcie faktycznej równości obu płci. Równe traktowanie oznacza, że kobiety i mężczyźni posiadają takie same możliwości kształtowania swego otoczenia i swego życia, oraz zakłada takie same prawa, szanse i obowiązki we wszystkich dziedzinach życia.

Samorząd lokalny i regionalny a pomocniczość

11. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne stanowią szczebel najbliższy obywatelom, dzięki czemu są w stanie przekazywać wartości oraz realizować na co dzień strategię gospodarcze, edukacyjne i społeczne. W karcie równości kobiet i mężczyzn w życiu lokalnym, przygotowanej przez Radę Gmin i Regionów Europy w ramach V wspólnotowego programu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, odnotowuje się, że konsolidacja strategii wspierających równość szans między płciami najlepiej przebiega na szczeblu samorządowym.

12. Podkreśla, że władze lokalne, które podpisały wspomnianą kartę, w art. 22 stwierdzają, że przemoc uwarunkowana płcią stanowi naruszenie podstawowych praw człowieka i zobowiązują się ustanowić kierunki polityki i działania służące jej zwalczaniu.

13. Odnotowuje, że instytucje europejskie uznają, iż powodzenie poszczególnych środków zależy od ich własnej zdolności do wykorzystania rozwiązań i zasobów stosowanych już przez władze lokalne i regionalne. Władze te znajdują się bowiem najbliżej obywateli i są dzięki temu właściwym szczeblem przekazywania opinii i obaw społeczeństwa, poszukiwania skutecznych rozwiązań oraz wspierania i szerzenia polityki europejskiej.

14. Uważa, że władze lokalne i regionalne ponoszą dużą odpowiedzialność za te kwestie, a ponadto dysponują dużym doświadczeniem, dobrymi rozwiązaniami i programami przeznaczonymi zarówno dla ofiar, jak i dla sprawców przestępstw.

15. Podkreśla działalność instytucji europejskich, uznając znaczenie zasady pomocniczości oraz rolę władz lokalnych i regionalnych w tej dziedzinie, a także wspierając rozwój i koordynację tej działalności.

Postępy w odniesieniu do ram prawnych

16. Podkreśla coraz większą troskę o podniesienie świadomości na temat przemocy wobec kobiet jako pogwałcenia praw człowieka, której wyrazem są międzynarodowe deklaracje i ustawodawstwo krajowe.

17. Uważa, że godny uwagi jest rozwój prawodawstwa, który ma na celu zwalczanie przemocy wobec kobiet w poszczególnych państwach oraz na szczeblu lokalnym i regionalnym. Podkreśla też znaczenie wymiany doświadczeń związanych z tego rodzaju prawodawstwem i jego egzekwowaniem. Wypuklono wagę tego zagadnienia i wykorzystanie środków prawnych, tak by poprzez działania zapobiegawcze i kompleksową opiekę nad ofiarami wyeliminować ten rodzaj przemocy.

18. Wskazuje, że jedną z podstawowych zasad prawodawstwa wspólnotowego jest osiągnięcie równości szans kobiet i mężczyzn, co odzwierciedlają art. 2 i 3 traktatu z Amsterdamu z 1997 r., w których stwierdza się, że zadaniem Unii Europejskiej będzie promowanie równości szans kobiet i mężczyzn poprzez uwzględnienie tej zasady we wszystkich obszarach polityki i we wszystkich programach.

Pojęcie przemocy wobec kobiet

19. Odnotowuje, że istnieje wiele definicji przemocy wobec kobiet, lecz najbardziej powszechnie przyjmuje się definicję przedstawioną w Deklaracji o eliminacji przemocy wobec kobiet, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w rezolucji 48/104 z dnia 20 grudnia 1993 r., gdzie w art. 1 stwierdza się, że pod pojęciem przemocy należy rozumieć **każdy akt przemocy ze względu na płeć, który prowadzi, lub może prowadzić, do powstania szkody fizycznej, seksualnej czy psychologicznej lub do cierpienia kobiet, a także pogróżki dokonania takich czynów, wywieranie przymusu lub arbitralne pozbawianie wolności, zachodzące tak w życiu publicznym, jak i prywatnym**. W niniejszym projekcie opinii przyjęto właśnie tę definicję.

Uwagi Komitetu Regionów

20. Uważa, że wyeliminowanie przemocy uwarunkowanej płcią jest jednym z priorytetowych obszarów działania Unii Europejskiej na rzecz zapewnienia równości płci, jak podkreślono w opinii przyjętej przez Komitet Regionów 6 grudnia 2006 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Plan działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2006–2010”.

21. Odnotowuje, że wiele państw członkowskich uznało znaczenie tego problemu społecznego i konieczność znalezienia kompleksowych rozwiązań. W dniu 27 listopada 2006 r. Rada Europy rozpoczęła kampanię na rzecz zlikwidowania przemocy wobec kobiet. Inicjatywa ta obejmuje trzy wymiary: międzyrządowy, parlamentarny oraz lokalny i regionalny, przy czym podkreśla jednocześnie znaczenie zaangażowania władz najbliższych obywatelom.

22. Stwierdza, że informacje dostępne na temat tego problemu nie umożliwiają jego dogłębnego zrozumienia. Kobiety znajdują się więc w niekorzystnym położeniu, jeżeli chodzi o pełny udział w społeczeństwie.

23. Popiera zwalczanie przemocy wobec kobiet za pomocą środków zapobiegawczych, zaleca wykorzystanie odpowiednich służb i praktyk do informowania migrantów, szczególnie kobiet i dzieci, o zagrożeniach związanych z potencjalnymi fałszywymi ofertami imigracyjnymi i wykorzystywaniem, podnoszenie świadomości społecznej oraz organizację wsparcia i ochrony ofiar.

24. Uważa, że przemoc wobec kobiet należy postrzegać z różnych perspektyw i we wszystkich jej przejawach, tak by zrozumieć to zjawisko w całej jego złożoności:

— Z jednej strony, należy ją rozważać z prawnego punktu widzenia, zgodnie z którym przemoc uwarunkowana płcią podważa wartości demokratyczne i podstawowe prawa jej ofiar.

— Z drugiej strony, konieczne jest uwzględnienie zdrowotnego punktu widzenia ze względu na poważne następstwa przemocy dla zdrowia kobiet, które jej doświadczają (w zaleceniu 1582 w sprawie przemocy domowej wobec kobiet przyjętym przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy dnia 27 września 2002 r. stwierdza się, że przemoc domowa jest najczęstszym na świecie powodem śmierci i trwałego inwalidztwa kobiet w wieku od 16 do 44 lat. Ten rodzaj przemocy powoduje więcej zgonów kobiet we wspomnianym przedziale wiekowym niż nowotwory, wypadki drogowe czy wojny).

— Ze społecznego punktu widzenia konieczne jest zagwarantowanie dostępu kobiet do usług mających na celu udzielenie im pomocy, takich jak zatrudnienie, świadczenia finansowe czy mieszkanie.

— Co więcej, należy wziąć pod uwagę kształcenie i przekazywanie wartości zarówno przez placówki edukacyjne, jak i przez wszystkie czynniki socjalizacji: rodzinę, media itp.

25. Popiera inicjatywy i projekty realizowane przez władze lokalne i regionalne w celu wyeliminowania przemocy wobec kobiet, a także wymianę sprawdzonych rozwiązań.

26. Przyznaje, że zwalczanie przemocy stanowi niezbędny warunek stworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej, jednak jej konsekwencje oraz środki niezbędne do jej wyeliminowania dotyczą również zagadnień społeczno-gospodarczych.

27. Stwierdza, że handel ludźmi w celach seksualnych i wszelkie inne formy wykorzystywania naruszają podstawowe prawa jednostek. Handel ludźmi stanowi poważne naruszenie godności jednostki i jej prawa do samodzielnego decydowania o swym życiu i swym ciele. Handel ludźmi w celach seksualnych dotyczy w pierwszym rzędzie młode kobiety i dziewczynki i jest wspólną formą niewolnictwa, sprzeczną ze wspólnymi wartościami europejskimi oraz podstawowymi prawami człowieka, dlatego też jest poważną przeszkodą dla równości społecznej i równości płci.

Wpływ przemocy wobec kobiet na gospodarke

28. Zwraca uwagę na bezpośrednie i pośrednie koszty gospodarcze, obciążające władze lokalne i regionalne państw członkowskich w związku z sytuacjami przemocy wobec kobiet. Konsekwencje przemocy dla ofiar ujawniają się w ich życiu zawodowym oraz w kondycji fizycznej, psychicznej i społecznej. Mają również negatywny wpływ na zdrowie i samopoczucie pozostałych członków rodziny, będących świadkami przemocy przeciwko kobietom, szczególnie dzieci, zaś koszty rozwiązywania długotrwałych problemów zdrowotnych często spadają na władze lokalne i regionalne. Do kosztów pośrednich, które odbijają się na dobrach i usługach oraz samopoczuciu ofiar, należałoby dodać koszty bezpośrednie, związane z konkretnymi lub ogólnymi zasobami niezbędnymi na sprostanie tejże sytuacji. Związane z tym kwoty usprawiedliwiają wdrożenie programów prewencyjnych, gdyż koszt takich programów jest niewielki w porównaniu ze społecznym kosztem przemocy.

29. Podkreśla skutki przemocy dla całego społeczeństwa, które muszą być traktowane jako problem społeczny o dużym znaczeniu, ponieważ dotyczą nie tylko jednostek, rodzin i społeczeństwa, lecz także hamują rozwój gospodarczy narodów.

30. Wyraża zaniepokojenie z powodu danych przedstawionych w badaniu wykonanym przez Carol Hagemann-White dla Rady Europy w 2006 r. na temat środków przyjętych przez państwa członkowskie Rady Europy w celu zwalczania przemocy wobec kobiet, w którym stwierdzono, że 12–15 % Europejki powyżej 16 roku życia doznało w swym życiu przemocy ze strony partnera, czasami nawet po rozpadzie związku.

31. Popiera inicjatywę Daphne, zapoczątkowane w 1997 r., by przyczynić się do wyeliminowania przemocy wobec kobiet na terytorium Unii Europejskiej. Na lata 2007–2013 zatwierdzono program Daphne III, ukierunkowany na rozwój programów ochrony dzieci, młodzieży i kobiet przed wszelkimi formami przemocy, a także na zapewnienie wysokiego poziomu opieki zdrowotnej i spójności społecznej; na te cele przeznaczono w sumie 116,85 mln euro. Program ten wspiera ponadto działania w ramach sieci multidyscyplinarnych, a dzięki rozwojowi różnych finansowanych przez niego projektów umożliwia poznanie potrzeb i warunków działania właściwych władz.

Zalecenia Komitetu Regionów

32. Wzywa władze lokalne i regionalne państw członkowskich do stosowania się do zalecenia Światowej Organizacji Zdrowia, w którym mówi się o potrzebie „wsparcia badań na temat przyczyn, konsekwencji i kosztów przemocy wobec kobiet oraz skutecznych środków zapobiegawczych”, tak by dane te służyły za podstawę działań i prewencji, a także umożliwiały lepsze ocenie skuteczności inicjowanych działań.

33. Podkreśla, że wszystkie z realizowanych badań powinny zawierać dane uporządkowane według płci, wieku, warunków społecznych i innych wskaźników dotyczących płci w celu zapoznania się z sytuacją i dostosowania różnych strategii i środków społeczno-gospodarczych, tak by stworzyć bardziej egalitarne społeczeństwo o wyższym poziomie postępu oraz dobrobytu społecznego i gospodarczego.

34. Wnosi o stworzenie systemu i wprowadzenie sprawdzonych procedur umożliwiających zebranie jednolitych i porównywalnych danych statystycznych na temat przemocy i polityki równości kobiet i mężczyzn przez wszystkie władze lokalne i regionalne, tak by podnieść świadomość tego problemu i zaproponować środki, które okażą się skuteczne przy podejmowaniu decyzji politycznych i gospodarczych oraz innych decyzji związanych z tą problematyką.

35. Apeluje o przeprowadzenie badania na szczeblu europejskim, które przedstawiałoby dane na temat powszechnego występowania przemocy wobec kobiet w różnych regionach w celu zapoznania się ze skalą tego problemu i zaproponowania innowacyjnych działań na rzecz jego rozwiązania. Badania te muszą zostać przeprowadzone zgodnie z jednolitymi kryteriami w tej dziedzinie, określającymi koncepcje i modele działania.

36. Podkreśla potrzebę zwrócenia większej uwagi na kształcenie, które wraz z rodziną stanowi główny czynnik socjalizacji dzieci obu płci. Bardzo istotne jest krzewienie zasady równości szans kobiet i mężczyzn oraz stworzenie strategii kształcenia, zapobiegania i podnoszenia świadomości na temat przemocy wobec kobiet na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach kształcenia.

37. Proponuje realizację działań uświadamiających adresowanych do wszystkich obywateli, tak by przemoc uwarunkowana płcią przestała być postrzegana jako problem prywatny i by zaangażowano się w poszukiwanie rozwiązań.

38. Wzywa o podjęcie działań przeciwko agresywnym i dyskryminacyjnym zachowaniom naruszającym godność kobiet, które kierowałyby specyficzny przekaz do różnych grup społeczeństwa (ludzi młodych, kobiet będących ofiarami, mężczyzn dopuszczających się przemocy, małoletnich, a także mężczyzn i kobiet, których ten problem bezpośrednio nie dotyczy), tak by ułatwić zaangażowanie całego społeczeństwa. Ponadto należy zapewnić wykonanie kar nałożonych na mężczyzn dopuszczających się przemocy.

39. Podkreśla potrzebę wykorzenia ze społeczeństwa sposobu postrzegania męskości i kobiecości, który sprzyja utrzymaniu nierówności ekonomicznych, społecznych bądź politycznych, i który rozpowszechniany jest przez reklamy, środki masowego przekazu i materiały edukacyjne. Należy zaproponować nowe, alternatywne sposoby postrzegania męskości i kobiecości, które byłyby bardziej sprawiedliwe i egalitarne.

40. Potwierdza pozytywne wyniki specjalistycznego kształcenia pracowników oświaty, wymiaru sprawiedliwości i opieki zdrowotnej, a także psychologów, pracowników społecznych i organów ścigania w tych krajach, które prowadzą takie kształcenie w celu wczesnego wykrywania przypadków przemocy na tle płci i zapewnienia bardziej specjalistycznej opieki.

41. Wnosi, by wszystkie władze lokalne i regionalne wzmocniły odpowiednie środki na rzecz bezpieczeństwa kobiet będących ofiarami przemocy, np. poprzez zwiększenie zasobów ludzkich w policji oraz zasobów technologicznych gwarantujących nietykalność fizyczną i osobistą ofiar.

42. Popiera ważną pracę organizacji pozarządowych, zaangażowanych w walkę z przemocą wobec kobiet na różnych poziomach oraz wspiera aktywną współpracę z tymi organizacjami, włącznie z udzielaniem odpowiedniego wsparcia logistycznego i finansowego.

43. Proponuje władzom lokalnym i regionalnym przyjęcie środków zapewniających dostęp ofiar do specjalistycznych usług, tak by objąć kompleksową opieką zarówno kobiety, jak i osoby od nich zależne, oraz, o ile jest to wykonalne, zapewnić im niezwłocznie możliwość skorzystania z tymczasowego zakwaterowania. Co więcej, proponuje wprowadzenie specjalnych programów działania adresowanych do niepełnoletnich, których również należy uznać za ofiary przemocy uwarunkowanej płcią, gdyż ze względu na swój wiek i uzależnienie od rodziców są na nią w szczególnym stopniu narażeni.

44. Zachęca decydentów oraz władze lokalne i regionalne do uwzględnienia w planowaniu i administracji kwestii bezpieczeństwa kobiet oraz środków zapobiegania stosowaniu przemocy w miejscach publicznych, szczególnie jeżeli chodzi o takie środki jak oświetlenie miejskie, organizacja transportu publicznego i taksówkarskiego, planowanie i projektowanie parkingów oraz budynków mieszkalnych i budynków użyteczności publicznej.

45. Wnosi ponadto, by władze lokalne i regionalne wspierały instytucje odpowiedzialne za ustanawianie prawa w przyjmowaniu przepisów na rzecz równouprawnienia i równości szans, podchodząc do przemocy uwarunkowanej płcią w sposób całościowy i zintegrowany, sytuując ją w ramach dyskryminacji i zasady równości, a także zajmując się nią jako problemem strukturalnym i politycznym, który wymaga silnego zaangażowania wszystkich władz publicznych i obywateli.

46. Przypomina o zobowiązaniu władz lokalnych i regionalnych państw członkowskich do zagwarantowania równego traktowania kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach: gospodarczym, edukacyjnym, politycznym oraz zawodowym, zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2006/54/WE w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy, a także dyrektywy 2004/113/WE, wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług. Jedynie te władze lokalne i regionalne, które przestrzegają w większym stopniu zasady równości kobiet i mężczyzn, będą mogły osiągnąć wyższy poziom sprawiedliwości i rozwoju społeczno-gospodarczego.

47. Podkreśla potrzebę wspierania wymiany sprawdzonych rozwiązań między władzami lokalnymi i regionalnymi w zakresie kampanii uświadamiających, środków zapobiegawczych, szkolenia pracowników i opieki nad kobietami, które padły ofiarą przemocy.

48. Zaleca utworzenie specjalnych jednostek (o ile takowe jeszcze nie istnieją) w ramach różnych organów ścigania, organów sądowych oraz służb socjalnych i zdrowotnych, które interweniowałyby w wypadku przemocy wobec kobiet w celu otoczenia ich specjalistyczną opieką. Ponadto należy zbadać możliwość wprowadzenia usług alarmowych, takich jak anonimowe i darmowe telefoniczne linie wsparcia oraz wykorzystanie nowych urządzeń TIK umożliwiających prowadzenie konsultacji przez internet, jak również składanie skarg przez ofiary przemocy lub osoby, które zetknęły się z jej przypadkami lub którym grożono jej zastosowaniem. Usługi te powinny również ułatwiać dostęp do odpowiednich badań i opieki medycznej i medyczo-sądowej oraz

opieki psychologicznej, pomocy socjalnej i prawnej dla ofiar przemocy.

49. Proponuje rozpowszechnienie specjalnych programów opartych na kryteriach jakości, które miałyby na celu zmianę zachowań mężczyzn dopuszczających się przemocy, ułatwiając przy tym wymianę zebranych już w tej dziedzinie doświadczeń w celu zoptymalizowania zasobów.

50. Zwraca się do instytucji europejskich oraz władz lokalnych i regionalnych państw członkowskich o wprowadzenie specjalnych programów opartych na kryteriach jakości, poświęconych niezbędnej opiece nad kobietami, które doświadczyły lub doświadczyły przemocy uwarunkowanej płcią, jak też osobami od nich zależnymi.

51. Wnosi, by władze lokalne i regionalne zastosowały koncepcję przemocy wobec kobiet przedstawioną w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 48/104 z dnia 20 grudnia 1993 r.

52. Zaleca zastosowanie specjalnych środków w zakresie opieki nad kobietami znajdującymi się w szczególnie trudnym położeniu, jak np. kobietami niepełnosprawnymi, imigrantkami, kobietami zamieszkującymi obszary, w których opieka socjalna jest słabo rozwinięta, takie jak podupadające obszary wiejskie lub miejskie a także kobietami wymagającymi specyficznej opieki w związku z problemami o wielorakich implikacjach społecznych, np. kobietami dotkniętymi chorobami psychicznymi czy narkomanią.

53. Uważa, że konieczne są zdecydowane wysiłki na rzecz zwalczania handlu ludźmi lub innych rodzajów wykorzystywania – wykorzystywania seksualnego, pracy opartej na wyzysku (prace domowe, gotowanie, opieka nad dziećmi, osobami starszymi i chorymi), komercyjnego rynku ślubnego, handlu organami oraz praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych i przymusowych małżeństw. Równie niezbędne jest rozwinięcie i ocenie dostępnych na szczeblu krajowym i międzynarodowym modeli i metod zapobiegania i zwalczania wyżej wymienionych form przemocy. Ogólne wysiłki na rzecz kształtowania opinii publicznej i podnoszenia świadomości obywateli w tym względzie mają decydujące znaczenie dla rozwiązania tego problemu.

54. Zaleca podjęcie działań na rzecz uświadamiania i zapobiegania zjawisku okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz na rzecz zwrócenia większej uwagi na kobiety, które padły ofiarą tej formy przemocy.

55. Proponuje rozpowszechnienie wśród władz lokalnych i regionalnych programów włączenia do życia społeczno-zawodowego kobiet będących ofiarami złego traktowania lub narażonych na akty przemocy poprzez wspieranie ich zatrudnienia, propagowanie wśród nich samozatrudnienia i sprzyjanie ich awansowi zawodowemu za pomocą planów szkolenia i zatrudnienia, tak by móc im zagwarantować niezależność ekonomiczną.

56. Wnosi, by władze lokalne i regionalne stworzyły w różnych dziedzinach mechanizmy współpracy i koordynacji międzyinstytucjonalnej w celu ulepszenia długotrwałej i kompleksowej opieki nad ofiarami przemocy oraz ułatwienia ścigania osób oskarżonych o stosowanie przemocy domowej wobec kobiet.

57. Zwraca się do odpowiednich instytucji zajmujących się przemocą wobec kobiet (policja, służby medyczne i socjalne) do utworzenia średnio i długoterminowych, skoordynowanych planów działań zmierzających do zwalczania przemocy i otoczenia ofiar opieką; media mogą stać się pożytecznym środkiem rozpowszechniania informacji na temat takich skoordynowanych planów działania i należy je wykorzystywać celem rozpowszechniania wiedzy na temat przemocy wobec kobiet.

58. Nalega, by środki masowego przekazu działające na wszystkich szczeblach wspólnie dążyły do podniesienia świadomości obywateli, by umożliwić podejmowanie działań zapobiegawczych i wszelkich środków na rzecz wyeliminowania przemocy uwarunkowanej płcią. Apeluje również do nich o wspieranie mechanizmów gwarantujących odpowiednie rozpowszechnienie informacji na temat przemocy wobec kobiet.

Bruksela, 7 października 2009 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE

59. Zaleca utworzenie Centrum Monitorowania Przemocy wobec Kobiet na szczeblu europejskim. Funkcjonowałoby ono w ramach istniejącego Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn, utworzonego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1922/2006, by propagować i koordynować środki przyjęte w tej dziedzinie w ramach aktywnych sieci.

60. Przy wsparciu wszystkich instytucji europejskich, Komitet Regionów pragnie promować, począwszy od władz lokalnych i regionalnych, politykę wspólnotową opartą na poszanowaniu swobód i prawa do pełnego uczestnictwa kobiet w życiu społeczeństwa. Działania te będą realizowane w oparciu o skuteczne procedury ukierunkowane na zapobieganie przemocy poprzez politykę edukacyjną i społeczną, a także na opiekę nad ofiarami poprzez kształcenie fachowego personelu, stworzenie sieci wsparcia i ochrony socjalnej oraz gwarancję większego bezpieczeństwa osobistego.